

Казка Ганса Крістіана Андерсена, переказана Їжаком-Розумничком

ГИДКЕ КАЧЕНЯ

Ця історія сталася колись влітку, коли все навколо зеленіло і квітнувало, там, де біля річки, посеред високого очерету, мама-качка висиджувала своє потомство.

Сиділа вона вже так довго, що їй набридло сидіти, а вийти з гнізда на прогулянку вона не ризикувала. Нарешті, з яєчок висунулись голівки і на світ з'явилися гарненькі каченята.

«Піп-піп-піп!», — почулося звідти. «Ках-ках-ках!», — відповіла качка.

Каченята незграбно повилазили і роззирнулися на всі боки. «Який світ великий!», — дивувались малята. Ще б пак! Зараз для них було куди більше простору, ніж у яйцях! «Ви гадаєте, що це вже й увесь світ?» — сказала мати. — Він тягнеться ще далеко, ген по той бік садка, аж до ниви, але там я й сама ніколи не бувала».

Каченятам дуже хотілось дізнатись, що ж там за річкою. Та мама-качка не дозволяла їм далеко відходити від себе. Мама-качка сказала: «Ходіть і вишикуйтесь».

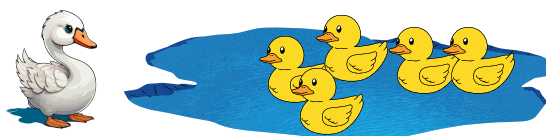
Ми спустимося до озера і будемо вчитись плавати». Вона порахувала – **один, два, три, чотири, п'ять**. «Ой лишенько!» вона сказала. «У мене має бути шість каченят! Залишилось діждатись одного». Це яйце було найбільше.

Через деякий час воно затріскотіло і з нього вилупилось довгоочікуване пташеня

«Піп-піп-піп!», — мовило пташеня і видряпалося з яйця. Але воно було зовсім не таке, як всі інші, а велике, сіре і якесь жалюгідне. Каченята стали з нього глузувати, обзивати гидким. Та мама-качка заступалась за нього.

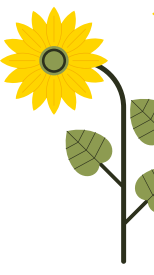
Наступного дня була чудова ясна погода. Сонце виблискувало на зелених полях. Мама-качка з усією своєю родиною вирушила на прогулянку до річки. Качка перша стрибнула у воду, а за нею слідом хлюпнулись і всі каченята. Спочатку вода занурила їх у воду з голівками, але вони вмить випірнули і попливли. Вони старанно перебирали лапками. Не відставало від них і гидке каченя.

А знаєте, що було далі?

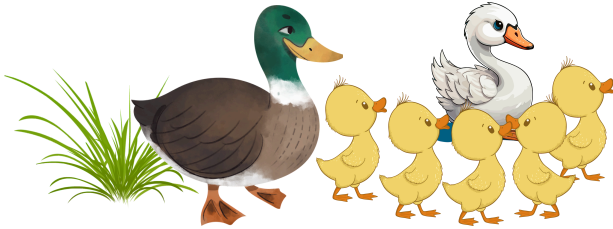

Роздруківка у подарунок - Історії з Іжачком-Розумничком - www.ebooks4ukrkids.org/uk/kazky/

Того дня мама-качка хотіла познайомити каченят з мешканцями пташиного подвір'я. Всі кури, гуси, індики, стовпилися навколо сірого каченяти і заходились його штовхати, клювати. «Дивіться! Яке гидке каченя, ми його не потерпимо! Таке велике та незграбне! Його треба прогнати!», — готіли інші качки. «Не кажіть так!», — сказала мама-качка.

— Воно хоч і негарне, але в нього хороша вдача, і плаває воно чудово. Мабуть, ліпше за інших. Я гадаю, воно з часом стане кращим, або принаймні зростом поменшає. Воно надто довго лежало в яйці і тому не має належного вигляду, — і вона почухала йому спинку й погладила пір'ячко. — До того ж це селезень, — продовжувала вона. — Гадаю, він стане дужим і знайде свій шлях!»

З цього часу в каченяти розпочалось важке життя. Одного разу воно вибігло до озера, де в очереті жили дикі качки. Тут його не проганяли, але й дружити з ним ніхто не хотів. Через деякий час дикі качки полетіли. Каченя знову залишилось саме. Йому було дуже сумно і самотньо.

Бідолашне каченя, що останнім вилупилося з яйця і було таке погане, — клювали і качки, і кури. Каченя вже звикло, що всі потішаються над ним. Усі проганяли бідне каченя — навіть його брати й сестри.

Нарешті, каченя не витримало, побігло і перелетіло через паркан. Маленькі пташки, що сиділи в кущах, перелякано спурхнули з гілочок. «Це все через те, що я таке гидке», — подумало каченя і побігло далі. Воно опинилося на великому болоті, де жили дві дикі качки. Всю ніч пролежало там каченя, втомлене й засмучене.

Вранці дикі качки помітили нового товариша. «Хто ти? — спитали вони. — Ти таке гидке, — сказали дикі качки. — Та це нам байдуже, можеш залишитися, але не плентайся в нас під ногами».

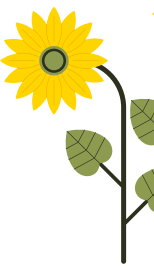
«Гав! Гав!», — раптом великий голодний пес пробіг повз, і погнався за двома качками.

Вони швидко злетіли в повітря, а бідне каченя завмерло від страху. Великий собака простяг свою морду до каченяти, показав гострі зуби, понюхав-понюхав, і облишивши каченя, пішов далі. «Я надто потворний навіть для великого голодного пса», — подумало каченя, низько опустивши голову.

Раптом на небо налетіли хмари й гарний сонячний день перетворився на страшну зливу. Небо потемніло. Знялася така буря! Спалах! Блискавка. За кілька хвилин бідолашне каченя промокло наскрізь. «Бррр! Як холодно і лячно», — подумало воно, притиснувши обидва крила до грудей. — Якби ж тільки знайти місце, де я міг би сховатися».

Що ж було далі?

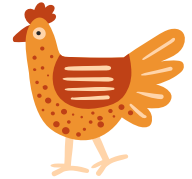

Каченя озирнулося і раптом далеко в лісі блиснув крихітний вогник. «Чи може це бути чиясь хатинка?»

Надвечір каченя дісталось до маленької вбогої хатинки, яка була така стара, що мала ось-ось упасти. На щастя, дверцята хатинки зіскочили з однієї завіси, утворивши щілину, крізь яку можна було прослизнути до кімнати. Так каченя й зробило.

У хатинці жили бабуся з котом та куркою. «Що це за шум?» — сказала стара жінка, озираячись.

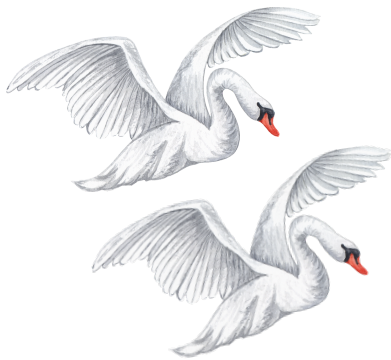

Її старі очі не могли добре роздивитись що там є у дверях. «Чи то не качка? О, подивіться, це качка! Ти можеш залишитися тут, але тільки якщо будеш нести яйця», — сказала жінка.

Каченя трохи повеселішало і присіло відігрітися біля каміна. Тоді до нього підкралися кіт і курка. «Ким ти себе вважаєш, що приходиш сюди й займаєш найліпше місце в хаті?!», — сказав кіт. «А мені не потрібен в цій хаті хтось, хто теж може нести яйця», — сказала курочка. «Не хвилюйся про це», — відповіло каченя. «Я хлопчик-качка, я не вмію нести яйця». «Геть звідси!», — кудкудакала курка. «Забирайся! Геть!», — прошипів кіт.

Двері були ще трохи прочинені, тому бідолашне каченя вислизнуло з дверей знов надвір. «Я нікому не потрібен», — зі сльозами на очах каченя помандрувало світ за очі.

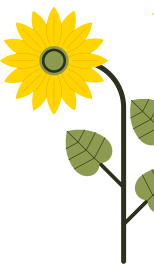
Буря скінчилась і незабаром каченя надибало нове озеро. Глянувши у воду, каченя побачило відображення прегарних білосніжних великих білих птахів в небі. О! Воно не могло відірвати погляду від прекрасних птахів, від щасливих птахів. Там, над ним в небі, літали найгарніші птахи, яких він коли-небудь бачив! Сліпучо-білі, з довгими гнучкими шиями — це були лебеді. Каченя дивилось догори, доки останній птах не зник із поля зору. Воно не знало, як звуть цих птахів, куди вони полетіли, але так полюбило їх, як нікого ніколи.

Дні минали. Листя дерев стало жовтогарячим і золотим, а потім коричневим, а потім впало на землю. Так прийшла **зима**, вкривши світ білою сніговою ковдрою. Для каченяти настали важкі часи. Багато бід і неприємностей спіткало каченя тієї зими.

Каченя мусило весь час плавати, щоб не дати воді замерзнути навколо себе. Але щоночі ополонка, в якій воно плавало, все меншала і меншала. Морози були такі, що аж крига тріщала на ставку.

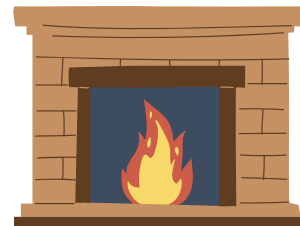
Що ж було далі?

Каченя мусило безперервно працювати лапками, щоб крига не закувала його в ополонці. Нарешті воно знесилось, стало зовсім тихо і примерзло до криги. "Я так втомився!" — подумало каченя.

Вранці мимо озера проходив селянин і побачив примерзле каченя. Він підійшов ближче, пробив кригу, і вже за мить, руки підхопили пташку. "Бідолаха!" сказав селянин. Він притиснув каченя до своєї товстої вовняної куртки і відніс птаха до себе додому.

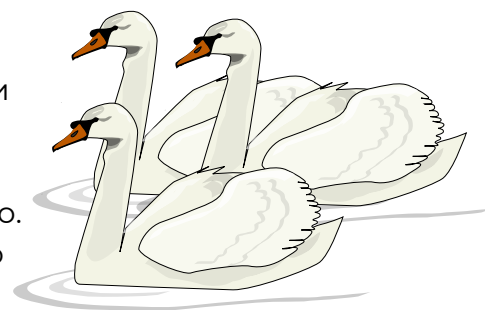

Каченя відігрілося біля каміна. Селянин доглядав каченя до кінця зими. А потім сонце знову тепло засяяло. Заспівали жайворонки — так прийшла **весна**.

«Пора тобі повертатися на озеро, щоб вільно плавати, як ти звик», — сказав селянин. Він відніс каченя до озера, де знайшов його, і обережно опустив на воду.

Каченя змахнуло крилами. «Я відчуваю себе таким сильним», — подумав молодий птах. — Ніколи я не почувався таким сильним, як зараз!»

І раптом з кущів осоки впливли три чудові білі лебеді. Вони зашуміли крилами і легко попливли по воді. Каченя пізнало чудових птахів, і незвичайний сум охопив його. «Не турбуйтеся!», — сказало їм пташеня, простягаючи одне крило. — Зараз я піду». І заплющив очі і велика сльоза скотилася по його щоці.

Коли він відкрив очі, то побачив у воді відображення одного з тих прекрасних білих птахів. «Чому цей птах так близько від мене?», — каченя відскочило. Але й відображення теж відскочило. «Що це?», — здивувалось каченя і витягнуло шию. Але й відображення прекрасного птаха теж витягнуло шию. Його крила зашуміли, гнучка шия піднялася, і він на повні груди радісно крикнув: «Я зрозумів! Я не каченя, я – лебідь! Тому я і не був схожим ні на кого на пташиному подвір'ї!»

«Не йди!», — сказав один із прекрасних птахів. «Залишайся тут, з нами!», — сказав інший. Ми будемо друзями». «Такий молоденький! Такий чудовий!», — і старі лебеді схилилися перед ним. А він зовсім засоромився і сховав голову під крило, сам не знаючи чому. Він згадував той час, коли всі глузували з нього і проганяли його. А тепер усі кажуть, що він найпрекрасніший з птахів. Усі лебеді змахнули крилами й злетіли в небо. «Ходи з нами», — відповів один. Тож молодий лебідь швидко змахнув крилами й зайняв своє місце цих прекрасних птахів.

Він озирнувся і подумав:

«І хто тепер гидке каченя?»

Знайдіть цю історію та багато інших дитячих ел.книжок та казок українською та англійською мовами на сайті:
www.ebooks4ukrkids.org/uk/library-ua/

